

משנה - תענית

פרק ד - משנה א

בְּשִׁלְשָׁה פְּרָקִים בְּשָׁנָה כֹּהֲנִים נוֹשְׂאִין אֶת כַּפֵּיהֶן אַרְבַּע
פְּעָמִים בַּיּוֹם, בַּשַּׁחֲרִית, בַּמוֹסֵף וּבַמִּנְחָה וּבַנְּעִילָת שְׁעָרִים
{ג}, בַּתְּעִנִּיּוֹת וּבַמַּעֲמָדוֹת וּבַיּוֹם הַכַּפּוּרִים:

פרק ד - משנה ב

אֵלֹהֵי הַן מַעֲמָדוֹת, לְפִי שְׁנֵאָמַר (במדבר כח), צו {ד} אֶת בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם אֶת קִרְבְּנֵי לַחֲמִי, וְכִי הֵיִאֵךְ קִרְבְּנוֹ
שֶׁל אָדָם קָרַב, וְהוּא אֵינוֹ עוֹמֵד עַל גְּבִיו, הִתְקִינוּ נְבִיאִים
הָרִאשׁוֹנִים {ה} עֲשָׂרִים וְאַרְבַּע מִשְׁמְרוֹת. עַל כֹּל מִשְׁמֵר
וּמִשְׁמֵר הִיָּה מַעֲמֵד בִּירוּשָׁלַיִם שֶׁל כֹּהֲנִים, שֶׁל לוֹיִם {ו}, וְשֶׁל
יִשְׂרָאֵלִים. הִגִּיעַ זְמַן הַמִּשְׁמֵר לְעֵלוֹת, כֹּהֲנִים וְלוֹיִם עוֹלִים
לִירוּשָׁלַיִם, וְיִשְׂרָאֵל שֶׁבָּאוֹתָו מִתְּכַנְסִין לְעֲרִיָּהּ
וְקוֹרְאִין בְּמַעֲשֵׂה בְּרֵאשִׁית {ז}: